

Úvodné slovo

Milí čitatelia!

Ďakujem vám, že ste si vybrali román Lucindy Rileyovej. Som jej syn Harry Whittaker. Ak ma poznáte, bude to bezpochyby z obálky románu *Atlas: Príbeh tatka Slaného*, ktorým sa zavŕšila mamina séria *Sedem sestier*, no po jej smrti v roku 2021 pripadlo dokončenie mne.

Rád by som vysvetlil, ako sa stalo, že román *Utajený osud* bol vydaný až v roku 2024. Vysvetlenie však musím začať krátkym zhrnutím maminej práce, preto dúfam, že budete mať so mnou strpenie.

V rokoch 1993 až 2000 mama napísala osem románov pod menom Lucinda Edmondsová. Zdalo sa, že jej kariéra sa náhle skončí románom *Dvojité videnie*. V románe fantazíruje o tom, že v britskej kráľovskej rodine by mohol byť nelegitímny príslušník. Smrť princeznej Diany a následné rušné udalosti v kráľovskej rodine zapríčinili, že kníhkupci túto tému v tom čas pokladali za priveľmi riskantnú. Preto zrušili objednávky a vydavatelia odstúpili od zmluvy.

Medzi rokmi 2000 a 2008 mama napísala tri romány, no ani jeden z nich nebol vydaný. Odrazu v roku 2010 prerazila. Prvá kniha, ktorú uverejnila pod menom Lucinda Rileyová – *Skleníkový kvet* –, zožala úspech. Pod novým menom sa stala jednou zo svetovo najúspešnejších autoriek ženských románov a v čase, keď písala, sa predalo viac ako šesťdesiat miliónov kníh.

Popri nových románoch mama prepísala aj tri „edmondsovky“: *Aria* (nový názov *Talianске dievča, v slov. preklade Dievča z Neapola*), *Nie celkom anjel* (nový názov *Anjelský strom*) a už spomenuté *Dvojité videnie* (nový názov *Lúboštný list*). Pokiaľ išlo o tri nevydané romány, všetky už medzitým vyšli a zaznamenali obrovský úspech.

To ma privádza k románu *Utajený osud*. Pôvodne vyšiel v roku 1993 pod názvom *Skrytá krása* a bol to mamin druhý román. Napísala ho

ako dvadsaťšesťročná. Často hovorila, aká je na ten príbeh hrdá, a mala v úmysle znovu ho ponúknuť svetu. Bohužiaľ, už na to nemala príležitosť.

Keď som ho čítal prvý raz, spravil na mňa obrovský dojem. Na nasledujúcich stranách objavíte zmarené ambície, zakázanú lásku, pomstu a vraždu... a to všetko vyvrcholí v osudovej, zabudnutej veštbe z minulosti. Udivilo ma, že v rukopise je veľa z toho, čo Lucinda podrobnejšie rozpracovala vo svojich neskorších dielach – očarujúce lokality, význam rodiny a schopnosť lásky presiahnuť generácie. No ako vždy, ani teraz sa nevyhýba tvrdej realite, ako sú depresia, alkoholizmus či sexuálne násilie voči ženám.

Lucinda Rileyová bola bezpochyby jednou z najlepších svetových rozprávačiek, no v priebehu viac ako tridsaťročnej spisovateľskej kariéry jej hlas prirodzene dozrel. Na svojich troch predchádzajúcich prepisoch vykonala rozsiahlu prácu: menila dej, pridávala postavy, vylepšovala štýl. Vzhľadom na to som sa na podobnú úlohu podujal aj ja: osviežujem a aktualizujem text, pomáham zmeniť „Edmondsovú“ na „Rileyovú“.

Tento proces bol náročný. Prirodzene, snažil som sa čo najvernejšie zachovať pôvodné dielo, no zároveň bolo mojou úlohou zmodernizovať uhol pohľadu a vnímania bez toho, aby som vytrhol srdce románu. Za tridsať rokov sa svet hodne zmenil a komentáre na internete sú každým dňom útočnejšie. Dúfam, že sa mi podarilo prejsť bezpečne po visutom lane a zachoval som mamin štýl. Musím zdôrazniť, že svet, do ktorého sa zakrátko ponoríte, veľmi dobre poznala. Mladosť prežila ako herečka a modelka a som presvedčený, že niektoré časti tejto knihy sú založené na jej osobných skúsenostiach.

Ako Lucindini čitatelia určite viete, že mama dej svojho románu často zasadila do skutočných historických udalostí a pomerne často sa zmieňovala o menej známych faktoch. Séria *Sedem sestier* zachytáva napätie v obdobiach dvoch svetových vojen, konflikt medzi Britániou a Írskom, americké hnutie za občianske práva a útlak pôvodných austrálskych obyvateľov a Rómov v Španielsku. V románe *Utajený osud* Lucinda opisuje hrôzy vyhladzovacieho tábora v Treblinku v okupovanom Poľsku počas druhej svetovej vojny. Je to pre ňu očividne dôležitá téma, ako bude bezpochyby aj pre všetkých súcitných a angažovaných občanov. Určite by bolo jej túžbou, aby fiktívne udalosti v románe vyvolali záujem o podrobnejšie čítanie o holokauste.

Utajený osud

Takže *Utajený osud* už nie je utajený. Odkaz pre Lucindiných verných čitateľov: mama na vás čaká ako verná priateľka, pripravená vtiahnuť vás do minulosti a pretancovať s vami svet. Noví čitatelia, vítajte! Som nadšený, že ste sa rozhodli stráviť čas s Lucindou Rileyovou.

Harry Whittaker, 2024

Predslov

Starena zízala na Leah, potom sa usmiala a tvár sa jej zhúžvala do stovky vrások. Podľa Leah mala najmenej stopäťdesiat rokov. Všetky deti na prvom stupni školy, kam chodila, ju pokladali za bosorku, a keď cestou domov prechádzali popred jej schátranú chalupu, jačali ako posadnuté. Pre dospelých to bola stará Megan, ktorá zachraňovala zranené vtáky a polámané krídla im liečila bylinkovými odvarmi. Niektorí tvrdili, že je pomätená, iní hovorili, že má liečiteľské schopnosti a zvláštne psychické sily.

Jej mame bolo Megan ľúto.

„Chudera stará kvočka,“ hovorievala, „žije celkom sama v tej vlhkej zanešvárenej chalupe.“ Potom prikázala Leah, aby v kuríne pozbierala vajcia a odniesla ich Megan.

Leah sa zakaždým, keď zaklopala na ošarpané dvere, rozbúchalo srdce od strachu. Megan zvyčajne otvorila pomaly, vyzrela spoza dverí a pokyvkvávajúc hlavou, vychmatla Leah vajcia z ruky. Dvere sa hneď zatvorili a dievča sa behom vrátilo domov.

No keď zaklopala dnes, dvere sa otvorili doširoka, takže poza Meganin chrbát videla do temných útrob chalupy.

Megan ostala stáť na prahu a zízala na ňu.

„Ja... ja... Mamička si myslí, že by sa vám zišlo zopár vajec.“ Leah vystrela ruku so škatuľou a sledovala, ako sa za ňou načiahli kostnaté prsty.

„Ďakujem.“

Leah bola prekvapená jej milým tónom. Starena jej určite nepripomínala bosorku.

„Čo keby si išla ďalej?“

„No... ja...“

Na pleci jej však už spočinula ruka a ťahala ju dnu.

„Nemôžem ostať dlho. Mamička sa bude strachovať, kde trčím.“

„Povieš jej, že si pila čaj s bosorkou Megan,“ zasmiala sa starena. „Sadni si tamto. Akurát som sa ho chystala zaliať.“ Ukázala na obdraťté kreslá po stranách prázdneho kozuba.

Nervózna Leah si sadla a ruky si zastrčila pod zadok. Obzrela sa po zapratanej kuchyni. Na všetkých stenách viseli police so starými dózami od kávy naplnenými bylinnými zmesami čudných farieb. Megan zložila jednu dózu, otvorila ju a nabrala dve lyžičky žltého prášku do prastareho čajníka z nehrdzavejúcej ocele. Zaliala ho vodou z kanvice, preložila čajník na podnos spolu s dvoma šálkami a priniesla ho na stolík pred návštevníčku. Potom si pomaly sadla do druhého kresla.

„Naleješ, moja milá?“

Leah prikývla, predklonila sa a ponalievala horúcu tekutinu do dvoch obitých porcelánových šálok. Privoňala si. Tekutina páchla čudne, ostro.

„Neboj sa, neotrávim ťa. Pozri sa, napijem sa prvá, aby si videla, že nezomriem. Je to iba púpavový čaj. Urobí ti dobre.“ Vzala šálku do oboch rúk a napila sa. „Ochutnaj.“

Leah si skusmo priložila šálku k ústam, snažila sa dýchať ústami, lebo odpudzujúca aróma bola na ňu prisilná. Odchlipla si z tekutiny a bez ochutnania ju preglgla.

„Tak čo, nebolo to také zlé, však?“

Leah pokrútila hlavou a položila šálku na stolík. Pomrvila sa v kresle a sledovala, ako Megan vyprázdnila svoju šálku.

„Ďakujem za čaj. Bol veľmi chutný. No teraz naozaj musím ísť. Mamička sa určite bude...“

„Každý deň sa dívam, ako prechádzaš popred môj dom. Keď budeš staršia, budeš mimoriadne krásna. Už sa to začína prejavovať.“

Leah očervenela, lebo Megan si ju prenikavými zelenými očami premeriavala od hlavy po päty.

„Možno to nebude požehnanie, ako si všetci myslia. Buď obozretná.“ Megan sa zachmúrila, potom sa načiahla ponad stolík. Leah sa striasla, lebo starenine kostnaté prsty jej stisli zápästie ako pazúry. Zmocňovala sa jej panika.

„Áno, ale teraz... sa musím vrátiť domov.“

Megan uprela pohľad do diaľky a telo jej odrazu zmeravelo. „Vidím zlo, priam ho cítim. Musíš sa mať na pozore.“ Starena hovorila čoraz

Utajený osud

hlasnejšie. Leah bola priam ochrnutá od strachu. Stisk ruky bol čoraz silnejší.

„Neprirodzené veci... zlo... nikdy sa nezahrávaj s prírodou, lebo porušíš jej chod. Úbohá duša... je stratený... zatratený... vráti sa, aby ťa našiel na slatinách... a ty sa vrátiš z vlastnej vôle. Osud nemôžeš zmeniť... maj sa pred ním na pozore.“

Odrazu stisk ruky povolil a Megan so zatvorenými očami klesla späť do kresla. Leah vyskočila na rovné nohy, rozbehla sa k dverám a vyletela na ulicu. Zastavila sa až pri kuríne na zadnom dvore rádového domu, kde žila s rodičmi. Nadvihla haspru a klesla na zem tak prudko, až sa rozutekali sliepky.

Oprela si hlavu o drevenú stenu a čakala, kým sa jej upokojí dych.

Dedinčania mali pravdu. Megan je šialená. Čo to povedala o tom, aby sa Leah mala na pozore? Pripadalo jej to desivé. Mala jedenásť rokov a nič nechápala. Chcela byť pri mame, no nemohla jej povedať, čo sa stalo. Mama by sa domnievala, že si to vymyslela, a vyhlásila by, že nie je pekné šíriť škaredé reči o chudobnej bezmocnej starej žene.

Vstala a pomaly vykročila k zadnému vchodu. Bezpečná vôňa domova ju upokojila, len čo vkročila do teplej kuchyne.

„Ahoj, Leah. Prišla si akurát na čaj. Sadni si.“ Doreen Thompsonová sa s úsmevom obrátila k dcére, no vzápätí sa jej čelo ustarostene zachmúrilo. „Počuj, stalo sa niečo? Si biela ako stena.“

„Nič, mamička. Som v poriadku. Iba ma bolí brucho, to je všetko.“

„To môže byť od hladu. Skús si niečo zajesť a určite sa hneď budeš cítiť lepšie.“

Leah podišla k matke a silno ju objala.

„Počuj, dievča, čo je s tebou?“

„Lúbim ťa, mamička.“ Leah sa schúlila do láskavého náručia a hneď sa cítila oveľa lepšie.

No nasledujúci týždeň, keď ju matka znovu požiadala, aby ako zvyčajne odniesla Megan vajíčka, rázne odmietla.

O šesť mesiacov neskôr Megan zomrela a Leah sa uľavilo.

Prvá část

Červen 1976 až říjen 1977

Yorkshire, jún 1976

Rose Delanceyová zasunula jemný štetec zo sobolej srsti do pohára s terpentínom. Odložila paletu na zafírkany pracovný stôl, zvalila sa do vystrapkaného kresla a odhrnula si z tváre husté tizianové vlasy. Zdvihla fotografiu, podľa ktorej maľovala, a porovnala ju s dokončným obrazom upevneným na maliarskom stojane pred sebou.

Podoba bola dokonalá, hoci mala ťažkosti odlíšiť jednu štíhlu kobyľu od druhej. Kým však nedá dokopy zbierku prác, ktoré sa chystá vystaviť v londýnskej galérii, z podobných zákaziek platí účty.

Obraz si objednal bohatý miestny farmár, ktorý vlastnil tri dostihové kone. Ondine, gaštanová kobyľa, ktorá zamyslene hľadela na Rose z obrazu, bola druhá v poradí. Farmár jej za každé dielo zaplatil päťsto libier. To jej umožní dať opraviť strechu na rozpadávajúcom sa kamennom vidieckom dome, kde žila so svojimi deťmi. Nevyrieši to čoraz naliehavejší problém s vlhkosťou, suchou hnilobou a červotočom, ale je to dobrý začiatok.

Rose sa spoliehala na výstavu. Ak sa jej podarí predať niekoľko diel, splatí aspoň časť narastajúcich dlžôb. Bankový manažér mal už plné zuby jej sľubov, vedela, že kráča po veľmi tenkom ľade.

Už dlho nevystavovala svoje obrazy – takmer dvadsať rokov. Od tých opojných čias, keď ju zbožňovali kritici aj verejnosť, sa na ňu možno zabudlo. Rose bola vtedy mladá, krásna a nesmierne talentovaná... ale potom sa karta obrátila, ona opustila jasné svetlá Londýna a prišla žiť do tunajšej samoty, do Sawoodu, na zvlnenej yorkshirské slatiny.

Áno, výstava v apríli nasledujúceho roka bude bezpochyby riskantná, určite sa však vyplatí.

Vstala a obratne presunula svoje mohutné telo cez malé zapratané štúdio. Zadávala sa cez veľké okno s krásnym výhľadom na okolitú krajinu. Výhľad ju neprestával naplňovať pokojom a bol to jeden z hlavných dôvodov, prečo si kúpila tento vidiecky dom. Stál na vrchole kopca a bol z neho nezastretý výhľad do údolia. Fliáčik vody známy ako Leemingská vodná nádrž ďaleko za ním kontrastoval s okolitou bujnou zeleňou. Nerada by prišla o svoj vyhliadkový bod, no vedela, že ak sa výstava nevydarí, bude musieť dom predať.

„Doparoma! Doparoma! Doparoma!“ Rose búchala päťou na podobločnicu z pevného sivého kameňa.

Jasné, existovala aj iná možnosť. Vždy tu bola, ale odmietala sa s ňou zmieriť takmer dvadsať rokov.

Rose zišiel na um brat David s luxusným bytom na najvyššom poschodí newyorského mrakodrapu, vidieckym sídlom v Gloucestershire, vilou na exkluzívnom ostrove v Karibiku a s megajachtou zakotvenou kdesi na Amalfskom pobreží. Nejednu noc, započúvaná do kvapkania vody do plechového lavóra umiestneného vpravo od postele, uvažovala, že ho požiada o pomoc. No radšej by čelila súdne mu vysťahovaniu, než by ho mala prosiť o peniaze. Všetko sa veľmi pobabralo, a to veľmi dávno.

Rose sa nevidela s bratom už dlhé roky, iba prostredníctvom tlačie sledovala jeho závatný vzostup po stupienkoch moci. Naposledy pred ôsmimi mesiacmi sa dočítala o smrti jeho manželky. Ovdovel a zostal sám so šestnástročným synom.

Potom pred týždňom dostala telegram.

Drahá Rose stop nasledujúce dva mesiace mám dôležité pracovné povinnosti stop môj syn Brett musí opustiť internátnu školu dvadsiateho júna stop nechcem ho nechať samého stop stále smúti za matkou stop mohol by prísť k tebe stop vidiecky vzduch mu prospeje stop prídem poňho koncom augusta stop David

Po doručení telegramu Rose nevkročila do svojho ateliéru päť dní. Chodila na dlhé prechádzky po slatinách, snažila sa prísť na dôvod Davidovho rozhodnutia.

Nemala však na výber. Brat ju postavil pred hotovú vec. Chlapec príde a basta. Zrejme to bude rozmazaný, nadrapený frkan, ktorému

Utajený osud

sa nebude páčiť polorozpadnutý vidiecky dom, kde nebude mať čo robiť, iba sa pozerat', ako rastie tráva.

Uvažovala, ako by sa cítili jej deti, keby prišli k bratancom alebo sesterniciam, ktorých predtým nikdy nestretli. Musí si premyslieť, ako svojim deťom vysvetlí nielen Brettov príchod, ale aj existenciu strýka, ktorý je pravdepodobne jedným z najbohatších mužov na svete.

Miles, jej vysoký pekný dvadsaťročný syn, iba prikývne a prijme vysvetlenie bez ďalších otázok, zatiaľ čo pätnásťročná Miranda... Pri pomyslení na svoju ťažko zvládnuteľnú adoptovanú dcéru Rose pocítila zvyčajnú vinu.

Obávala sa, že Miranda je problémová jej pričinením. Dievča je rozmazané, drzé a o všetkom sa s ňou háda. Rose sa odjakživa snažila prejavíť jej rovnakú lásku ako Milesovi, no Miranda mala očividne pocit, že zväzku medzi matkou a synom, pokrvnému putu, sa ich vzťah nikdy nevyrovná.

Rose sa zo všetkých síl usilovala dať Mirande najavo, ako ju ľúbi, robila, čo bolo v jej silách. No namiesto toho, aby Miranda pomáhala vytvárať rodinnú atmosféru, zdalo sa, že iba vyvoláva napätie. Pocit viny a neschopnosť vzájomne komunikovať znamenali v najlepšom prípade to, že sa matka s adoptívnou dcérou aspoň tolerovali.

Rose vedela, že Miranda bude očarená Brettovým príchodom a ohúrená úžasným bohatstvom jeho otca. Bezpochyby začne s chlapcom flirtovať. Dievčina bola veľmi pekná a nechávala za sebou dlhý rad zlomených srdc. Rose si želala, aby nebola taká... vyzývavá. Mala už pekne vyvinuté telo a nijako sa ho nesnažila schovávať. Jej najväčšou pýchou boli krásne plavé vlasy. Rose jej už prestala zakazovať jasnočervený rúž a krátke sukne, lebo Miranda sa vedela celé dni odúvať a atmosféra v dome bola vtedy neznesiteľná.

Pozrela na hodinky. Miranda sa zakrátko vráti zo školy a Miles je na ceste domov z Leedsu, kde sa mu práve skončil semester na univerzite. Požiadala pani Thompsonovú, aby slávnostne prestrela na čaj.

Potom Rose vstúpi do miestnosti a ohlási návštevu svojho synovca, akoby bolo najprirodzenejšou vecou na svete, že dieťa jej brata strávi u nich prázdniny.

Rose pozbierala sily. Čaká ju náročná úloha. Lebo ani jedno z jej detí sa nikdy nesmie dozvedieť...